

πον, τὸν ἐξολοθρευτὴν τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας.

Μετὰ τὸν θάνατον ὅμως τοῦ Ῥήγα ἡ ἀνάγνωσις τῶν δοκίμων συγγραφέων ἔλαβεν ἄλλην τινὰ διεύθυνσιν. Οἱ καθηγηταὶ τῶν γραμμάτων ἐξήγουν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν οὐχὶ τοσοῦτον τὴν ὠραιότητα τοῦ ὕφους καὶ τὰ θέλητρα τοῦ λεκτικοῦ, ὅσον τὰ ἤθη καὶ τοὺς χαρακτῆρας, καθὼς καὶ τὰς πολιτικὰς ἀρετὰς ἀναδεικνυμένας ἐν τοῖς ἀθανάτοις αὐτῶν συγγράμμασιν. Οἱ καθηγηταὶ οὗτοι παρίσανον πρὸς τοὺς μαθητὰς ἐπὶ τῶν μεγάλων τούτων συγγραφέων ὡς ἐν κατόπτρῳ τὰ αἷτια τῆς προόδου καὶ τῆς ἀπωλείας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ διδακτικὸν τοῦτο σύστημα παρεδέχθησαν μάλιστα ὁ Λάμπρος, ὁ Δανιὴλ Φιλιππίδης, ὁ Γρηγόριος Κωνσταντᾶς, ὁ Βενιαμὴν, ὁ Ψαλλίδας ἐξ Ἰωαννίνων, Βαρδαλάχος ὁ Χῖος, Δωρόθεος ὁ Πρώϊος, ὁ Στέφανος Δούγκας, πρὸ πάντων δὲ ὁ Κοραῆς. Ἄλλ' ἀναβάλωμεν εἰς ἰδιαιτέρον κεφάλαιον τὸν περὶ Κοραῆ λόγον ὡς ἀνδρὸς, ὅστις ἐχαρακτήρισε τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ καὶ μετέβαλε τὸν τρόπον τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας.

Ὁ Λάμπρος, γεννηθεὶς ἐν Ἰωαννίνοις, ἔλαβεν ἐκ φύσεως ἔξοχα πλεονεκτήματα, εὐτυχὲς μνημονικόν, νοῦν εὐφυέστατον, φιλοκαλίαν κρί-